

Hoşgeldin Zülal

– Erkut Durmuş · 19 Eylül 2011

/...Hiç düşünmemiş bir hayalken
Ellerinden tuttuğum,
Doğmamış bir çocuksun şimdi sen.../

Yıllara asılı kalan bir geçmişte
Takiplenen silik ayak izlerinin
Ve bölük pörçük olmuş
Doğum sancılarının içinde gizliydi
En masum silüetin...

Amel defterine işlenmiş en karanlık yazının
Kader çigisi ile kesişmesiydi
Attığın ilk adımların...
Denizleri yırtan bir çığılıktı üstelik
Kulaklarımda patlayan sesi
Yediğin o ilk tokadın...

/...Ne zaman büyüdün sen Zülal ! .../

Ne acı biliyor musun, doğumunu görmemek
Ve dahi hiç göremeyeceğini bilmek !
İçimdeki ağlayan çocuğun
Gözünden düşürdüğü damlasın sen,
Ve içtiğim temiz suyun ağusudur
Annenin sunduğu süt
Seni emzirirken... !

Büyüme Zülal !
Yanında değilim henüz
Yürümeyi bile bilmiyorum daha
Ellerimden tut !
Ve sevmeyi yeniden öğrensin bu âmâ...

/...Ne zaman doğdun sen Zülal ! .../

Biliyorum dođacaksın bir gün !
Gelecek
Elbet getirecek seni
Ufacık bir bebekken ,
Ama
Ben yaşlandıım Zülal...
Gel bir an önce kucağıma
Altında pembe zıbın
Yüzünde annenden kalma
O hınzır kahkayala...
Dođ artık Zülal !
Çok kalmadı biliyorsun
Bu aşkın seninle vuslatına...

/...En umutsuz anlarımin ışığıdır gözlerinden yansıyan şavk !
ve rahmine düşeceğin kadındır, bu şiirin umutla emzirdiği aşk.../

09-07-2010 / 15:41

Alanya